

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **O. B.**, narozený, státní příslušnost, zastoupeného JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře v Brně, Heršpická 5, P. O. Box 53, PSČ 639 53, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-752/ZA-ZA13-ZA20-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-752/ZA-ZA13-ZA20-2017, ve věci mezinárodní ochrany, kdy bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje. Žalovaný shora uvedené rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v ČR nesplnil žádnou ze zákonem definovaných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany, protože bylo nutno žádost žalobce jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobce má za to, že žalovaný dospěl na podkladě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodil nesprávné právní závěry, pokud na straně žalobce neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce zejména žalovanému vytýká, že nesprávně hodnotil shromážděné podklady, čímž dle názoru žalobce překročil meze správního uvážení, jak jsou stanoveny příslušným procesním předpisem. Dále má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil zákon o azylu, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise, a že procesním postupem byl zkrácen na svých právech.

Žalobce žalovanému vytýká, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Zdůraznil, že důvodem, pro který se žalobce na Českou republiku obrátil s žádostí o ochranu, spočívá v odůvodněné obavě, že bude ve své vlasti pronásledován z důvodu své příslušnosti k sociální skupině, kterou je možno označit jako občan samozvané Aniz by žalobce o takové označení či zařazení usiloval, je zřejmé, že k této sociální skupině formálně náleží a jako občan tohoto uskupení je v místě svého hlášeného pobytu na traktován. To je zřejmé např. z výpisu z rejstříku trestů žalobce, který byl žalobci vystaven orgánem tzv. Tento doklad žalobce přiložil s úředním překladem do českého jazyka a na jeho obsah odkázal.

V této souvislosti žalobce nemůže souhlasit s výkladem žalovaného, že v případě žalobce neexistuje zákonný důvod pro udělení azylu. Žalobce je názoru opačného, kdy považuje za potřebné zdůraznit, že důvodem žádosti žalobce nebyla obava, že by žalobce byl nucen zapojit se do vojenského konfliktu a aktivně bojovat, nýbrž obava z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině označené jako Je zřejmé, že občané, kteří mají adresu trvalého bydliště v oblasti nárokové tímto uskupením, jsou ze strany orgánů považováni za státní příslušníky, ze strany orgánů tzv. pak za občany tohoto uskupení, což je zcela nepochybné z předloženého dokladu. Žalobce by pak v případě návratu na území byl nucen volit, zda se uchýlí do místa svého původního bydliště, tedy na území nárokové tzv., kde by bezprostředně čelil ozbrojenému konfliktu, který v oblasti probíhá, a velmi pravděpodobně by byl příslušnými orgány nucen aktivně se do probíhajících bojů zapojit na straně tzv. separatistů, kdy v případě odmítnutí žalobce ani není schopen domyslet, jaké důsledky by to pro něj mohlo znamenat. Pokud by na to žalobce nepřistoupil, mohl by být vězněn ze strany příslušníků tzv., kdy s ohledem na odhodlanost osob k tomuto útvaru se hlásící nelze vyloučit, že by žalobci mohlo být ublíženo rovněž fyzicky. Pokud by žalobce přistoupil a do bojů za uvedenou skupinu se zapojil, pak by se jednalo o postup proti státu, který by v případě dopadení žalobce zcela jistě znamenal oprávněnou hrozbu vysokého trestu.

Pokud by se žalobce naopak uchýlil do jiné oblasti nedotčené ozbrojeným konfliktem, pak žalobce poukazoval na skutečnost, že by byl povolán k účasti v boji na straně ukrajinské armády. V daném případě, aniž by žalobce projevoval sympatie či antipatie k jedné či druhé straně konfliktu, je třeba zdůraznit, že by byl nucen vzít zbraň proti osobám, které nejsou žalobci neznámé, a z nichž mnohé zná z dob, kdy ještě pobýval ve své vlasti. Žalobce by tak velmi pravděpodobně zvažoval, zda je schopen v případném ozbrojeném konfliktu zabít osoby, které osobně zná, a je zřejmé, že se jedná o natolik závažnou skutečnost, kterou není možné pominout. Žalobce by v nastalé situaci byl nucen odmítnout službu v, za což by mu pochopitelně hrozil odpovídající postih, a tedy pronásledování ze strany příslušných orgánů S danou otázkou se nelze vypořádat formálním odkazem na příslušné zprávy různých lidskoprávních a jiných organizací, nýbrž je ve věci nutno zohlednit

především lidské hledisko, kdy je otázkou, zda kdokoli z osob posuzujících žádost žalobce a jeho situaci by v postavení žalobce věděl a byl schopen rozhodnout jak jednat, tím spíše, že jakýkoliv postoj a řešení, které by žalobce zvolil, jej vystaví pronásledování ze strany ať již orgánů či orgánů tzv.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu platí, že se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z výše popsanych okolností je zřejmé, že v případě žalobce jsou důvody pro udělení azylu zcela jistě naplněny. V dané otázce je přitom nutno zkoumat výlučně dikci zákona o azylu, nikoli pak zohledňovat případné mezinárodní politické zájmy České republiky, které v souvislosti s případným udělením azylu mohou být jakýmkoliv způsobem dotčeny.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nesprávné, a to již z toho důvodu, že žalovaný se řádným způsobem nevypořádal s tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem, v důsledku čehož překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. Z výše uvedených důvodů má proto za to, že napadené rozhodnutí je nesprávné a navrhoval soudu, aby vydal rozsudek, kterým uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Navrhoval také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalobcem uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a ani nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, na poskytnuté údaje k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 9. 2017, protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný správní orgán při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Ve vedeném pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost dne 9. 11. 2017 se seznámit s podklady, které pro posouzení jeho žádosti správní orgán shromáždil (viz listy 46 a 47 správního spisu). Žalovaný trval na tom, že v rámci důkazního řízení se tak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce správnímu orgánu v průběhu správního řízení sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Jak z protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí vyplývá, žalobce se s obsahem shromážděných podkladů nechtěl seznámit, ani je doplnit, či se vyjádřit ke zdrojům informací. Pouze uvedl, že má v ČR českou přítelkyni, s níž však nesdílí společnou domácnost. Z hlediska popsaného postupu správního orgánu lze jen stěží přisvědčit námitce žalobce, že nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, a že v souvislosti s takto zjištěným skutkovým stavem dovedl nesprávné právní závěry, resp. nesprávně hodnotil shromážděné podklady.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všem forem této ochrany a s ohledem na jeho příběh, který pak hodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem v dostatečném množství a přiměřené aktuálnosti obstaral.

Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace pobytu (v ČR je již od roku 2003, kdy sem přijel za prací a má zde i přítelkyni, na nemá nikoho, a ani kde bydlet), v případě návratu na se obává nastoupení do vojenské služby. Těmito důvody tedy žalobce vymezil rozsah zjišťování skutečného stavu věci správním orgánem, neboť jen v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl, má správní orgán povinnost zjišťovat skutečný stav věci. Obsah správního spisu dokládá, že této povinnosti správní orgán beze zbytku dostál. Po provedeném řízení dospěl správní orgán k jednoznačnému závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem, a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, s nímž se plně ztotožnil. Na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaný setrval i pro řízení o žalobě a nemá důvod na nich nic měnit ani vzhledem k uplatněným žalobním námitkám. Tvzeními v žalobě (žalobní námitky) o pronásledování své osoby z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kdy za sociální skupinu považuje, právní zástupce žalobce posouvá příběh žalobce mimo obsahovou rovinu sdělení učiněných žalobcem ve správním řízení s cílem přiblížit své důvody k důvodům azylově relevantním. Nelze klást k tíži žalovaného, že se takovými tvzeními nezabýval; ostatně ani nemohl zabývat, neboť je s poukazem na obsah správního spisu žalobce jako důvod neuvedl a posouzení žalobcem uvedených důvodů v průběhu správního řízení pak správní orgán nedospěl k závěru o pronásledování žalobce podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy ani z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Nad rámec rozhodnutí žalovaný sdělil, že s názorem právního zástupce na hodnocení jako sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu nesouhlasí. Dle jeho názoru samozvaná nesplňuje kritéria pro hodnocení sociální skupiny stanovené ustálenou judikaturou soudu, resp. podle názoru žalovaného je dokonce vyloučena existence takovéto sociální skupiny, neboť separatismus (v podobě existující v) jako způsob a forma prosazování a uplatňování politických či jiných práv je obecně odmítán a nelze mu proto poskytnout právní ochranu (tedy ani mezinárodní ochranu), navíc žalobce nikdy netvrdil, že by patřil k představitelům či sympatizantům této samozvané republiky. Navíc žalobce v případě návratu se nutně nemusí vracet do, ale může se usadit v jiné části, tak jako řada dalších občanů pocházejících ze separatistických oblastí. V případě návratu žalobce na (nikoli tedy do, ale do některé z oblastí pod kontrolou centrální ukrajinské vlády), žalobci nebezpečí nehrozí, občané vracějící se po dlouhém pobytu v zahraničí většinou nečelí větším problémům než ostatní občané (viz Informace MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017, která je součástí správního spisu).

K žalobcově obavě z nástupu do ukrajinské armády, resp. odmítnutí nástupu vojenské služby z důvodu, že by bojoval proti svým spoluobčanům – správní orgán trvá na tom, že i tento důvod posoudil zákonným způsobem, a to ve vazbě a způsobem odpovídajícím formulaci tohoto důvodu samotným žalobcem v řízení před správním orgánem. Navíc obyvatelé zón ovládaných proruskými separatisty nebyli povoláváni k výkonu vojenské služby do oblastí bojů (do tzv. zóny ATO) a v současnosti mu ani povolání do ukrajinské armády nehrozí. V této souvislosti žalovaný správní orgán upozornil na vydaný Výnos č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 prezidenta P. P. o demobilizaci posledních branců a záložníků povoláných do armády během bojů s proruskými separatisty na východě země (výnos o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povoláných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta č. 15 ze dne 14. 1. 2015). Podle tohoto výnosu jsou do bojů nasazováni už je dobrovolníci a profesionální vojáci. Takže úvaha o hrozbě případného trestu za nenastoupení vojenské služby je v dané souvislosti nepřipadná.

Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V replice, v níž reagoval žalobce na vyjádření žalovaného, sdělil, že považuje za potřebné zdůraznit, že v řízení v projednávané věci je na místě zkoumat, zda na straně žalobce jsou či nejsou dány právně relevantní důvody pro udělení azylu, nikoliv to, zda žalobce v rámci pohovoru byl či nebyl schopen tyto důvody precizně formulačně obsáhnout, což je podstata procesních námitek žalovaného. Žalobce je přesvědčen, že veškeré podstatné skutkové okolnosti žalovanému popsal v rámci příslušného řízení, a na těchto není důvodu čehokoliv měnit. Odkazuje-li žalovaný na legislativu, konkrétně výnos prezidenta, pak žalobce namítá, že obsah, závaznost a aktuálnost takového výnosu není schopen posoudit, nicméně zdůraznil, že s ohledem na výjimečné okolnosti panující na, může taková legislativní úprava doznat kdykoliv neprodlených změn, a to nejen s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o výsledek běžného legislativního procesu zákonodárního sboru, nýbrž o výnos jednoho ústavního činitele, který může být kdykoli pozměněn či zrušen. Žalobce má tedy za to, že o takovou případnou legislativu nelze opírat jakékoliv azylové rozhodnutí.

Je zřejmé, že žalovaný ve svém vyjádření neuvádí žádné další relevantní skutečnosti, na které by bylo možno reagovat, toliko opakuje své stanovisko v tom smyslu, že byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, a proto žalobce odkázal znovu na obsah podané žaloby a navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného z 15. 11. 2017, když na svém žalobním stanovisku nic nezměnil.

Pokud jde o rozhodnutí napadené žalobou, jedná se o rozhodnutí vydané žalovaným 15. 11. 2017 č. j. OAM-752/ZA-ZA13-ZA20-2017, kdy žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na, Konkrétně vycházel z informace, Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 24. 7. 2017, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen „OHCHR“) o stavu lidských práv na od 16. února až 15. května 2017, ze dne 13. 6. 2017, z Informací Ministerstva vnitra, září 2017, z Výroční zprávy Amnesty International 2017, ze dne 22. února 2017, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 - ..., leden 2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád, v platném znění, byla dne 9. 11. 2017 žadateli o azyl dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný této možnosti využil a uvedl, že se s podklady pro vydání rozhodnutí nechce seznámit, ani se k nim vyjádřit. Dále jmenovaný nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námítky. Závěrem dotyčný uvedl, že má v ČR v současnosti přítelkyni, státní příslušnost ČR,

uvedl její jméno a příjmení, adresa jejího pobytu je, s přítelkyní nesdílí společnou domácnost.

Žalovaný pak uvedl, že dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Jmenovaný nemá podle svých slov žádné politické přesvědčení a nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by na jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Naopak výslovně prohlásil, že nebyl politicky ani veřejně aktivní, na nikdy neměl žádné problémy, a z jeho výpovědi ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování očekával v případě návratu do vlasti.

Správní orgán konstatoval, že výše jmenovaný nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Podle ust. § 12b zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by výše jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou taxativně vymezeny. To znamená, že jim žádné jiné nelze podřadit.

V této souvislosti, jak uvedeno v rozhodnutí, správní orgán především konstatuje, že v případě žadatele jde o osobu, která ve vlasti nikdy neměla žádné problémy se státními orgány. K obavám výše jmenovaného z povolání k výkonu vojenské služby správní orgán uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv.) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označené jako pronásledování. Ostatně i Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ve svém stanovisku z 1. 10. 1999 uvádí, že „všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat“. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UHNRK v Ženevě v září roku 1979, „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro

dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“. Správní orgán zároveň odkázal na závěr Vrchního soudu v Praze, který ve svém rozsudku č. j. 6A 508/97 ze dne 16. 7. 1988 konstatoval, že „*povolání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava (...), že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán“.* Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), jak je vyjádřen např. v rozsudku NSS č. j. 7Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004: „*Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněna, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby by byla zrušena“.* V případě žadatele ani nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být vůči němu uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a ani správní orgán žádné takové skutečnosti nezjistil. Jak vyplývá z Informace, Situace v zemi ze dne 24.7.2017, řídí se vojenská služba na zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Dle této Informace vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin, zároveň správní orgán nepopírá, že za nenastoupení vojenské služby na skutečně hrozí trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný, v důsledku čehož je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské služby, a to právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Dle výše uvedené informace v souvislosti se stabilizací situace na východě nebyla v roce 2016 ani v roce 2017 vyhlášena žádná mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní nadále neuvažuje. Správní orgán nemůže předjímat, co by se mohlo v žadatelově případě stát, ale pokud by skutečně byl v budoucnu k výkonu vojenské služby povolán, nelze tuto skutečnost na základě výše uvedeného považovat za pronásledování ve smyslu § 12b) zákona o azylu v platném znění.

Správní orgán se podrobně zabýval aktuální bezpečnostní situací v, odkud žadatel pochází a kde před odjezdem z žil. Správní orgán připouští, že dle uvedených zpráv, např. ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 -, leden 2017, je bezpečnostní situace na východní neuspokojivá, stále dochází k ozbrojeným střetům a probíhající konflikt se separatisty podporovanými na východě země způsobil vysídlení mnoha obyvatel z jejich domovů a narušil svobodu pohybu v rámci země. Evidováno je přibližně 1,7 milionů vnitřně vysídlených osob z Přes výše uvedené je však správní orgán nucen konstatovat, že současnou špatnou bezpečností situací na východě nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. V této souvislosti správní orgán zdůrazňuje, že výše jmenovaný nebyl nucen opustit svou vlast z důvodu vojenského konfliktu, nýbrž svou vlast opustil a odjel do ČR pracovat již v roce 2003, tedy mnohem dříve, než konflikt na východě vypukl. V ČR trvale pobývá od roku 2008 a svou vlast od tohoto roku ani jednou nenavštívil. Dle žadatelových slov v místě bydliště kromě sestry a jejího syna nemá žádné rodinné vazby, rozvedl se, nemá kde bydlet a nemá se

kam vrátit. Správní orgán tak shrnul, že žadatel nemá v místě svého pobytu ve vlasti žádné konkrétní důvody, proč by byl nucen vrátit se právě do části ohrožené vojenským konfliktem. V souvislosti s nedobrou bezpečnostní situací na východě má žadatel, stejně jako zmíněná většina vnitřně vysídlených osob, možnost využít tzv. institut vnitřního přesídlení, tedy možnost přestěhovat se v rámci do jiné, bezpečnější oblasti. Jak uvádí zmíněná Informace OAMP -, Situace v zemi, ze dne 24.7.2017, na existuje zákon upravující postavení vnitřně přesídlených osob. Tento zákon poskytuje všeobecný rámec pro poskytnutí ochrany vnitřně přesídleným osobám, mimo jiné přístup k základním právům poskytování ochrany proti diskriminaci a zároveň zajišťuje zjednodušený přístup k sociálním a ekonomickým službám. Z Informace Ministerstva vnitra, září 2017 mimo jiné také vyplývá, že ruský hovořící osoby nejsou na nijak šikanovány a celkově se zdá, že hostitelské společenství po celé ... nevnímá žádný významný tlak způsobený přítomností vnitřně vysídlených osob na infrastrukturu, trh práce nebo trh s bydlením. V kontextu s výše uvedenými informacemi správní orgán také posuzoval tvrzení žadatele, že by byl hned po příjezdu na hranicích zatčen a obviněn, že je terorista, protože pochází z Správní orgán je nucen konstatovat, že žadatelovo tvrzení vnímá jako ničím nepodložené a neopodstatněné. Dotyčný dle vlastních slov byl na ... naposledy v roce 2008, ve vlasti nebyl veřejně aktivní a nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti. Správní orgán tak uzavřel, že z průběhu správního řízení nebyly zjištěny okolnosti, že právě žadatel by měl mít ve vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině.

Správní orgán konstatoval, že ani absence materiálního nebo finančního zázemí a pracovní či obecně ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by daná situace a opatření mající nepříznivý dopad na život příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Nic takového však v případě jmenovaného zjištěno nebylo. Správní orgán v této souvislosti odkázal na výše uvedené informace, z nichž vyplývá, že se potýká s ekonomickou krizí. Správní orgán však upozorňuje, že uvedená nedobrá hospodářská situace na, která vyplývá i z jím použitých podkladů pro vydání rozhodnutí, postihuje svým způsobem velkou část občanů země bez rozdílu rasy, náboženství či národnosti. Z tohoto důvodu rozhodně nelze žadatelem zmíněné tvrzení, že se na nemá kam vrátit, považovat za důvod relevantní ve smyslu zákona o azylu.

K vyjádření jmenovaného, že by chtěl v ČR zůstat, neboť je zde od roku 2003 a žít jako normální člověk je správní orgán nucen konstatovat, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Legalizace pobytu přitom není mezi těmito taxativně vyčtenými důvody v ust. § 12 zákona o azylu obsažena. Jak již opakovaně judikoval i NSS, např. ve svém rozsudku č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky“. V této souvislosti pak správní orgán konstatuje, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pro tyto účely mají konkrétní cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, které mají k dispozici. Jakkoli lze

snahu jmenovaného najít si lepší životní podmínky lidsky pochopit, je zároveň správní orgán nucen - ve shodě s rozsudkem NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005 uvést, že „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původní vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo, kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů, které tento upravuje“.

Správní orgán dále poukázal i na časové hledisko podání žádosti o mezinárodní ochranu žadatelem, kdy tento dle vlastních slov pobýval v ČR již od roku 2003, přičemž z vlasti vycestoval naposled v roce 2008. O mezinárodní ochranu v ČR požádal jmenovaný až po vypršení lhůty stanovené k vycestování z ČR. Správní orgán v této souvislosti odkázal na rozsudky NSS č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, v nichž předmětný soud stanovil, že „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Správní orgán závěrem zopakoval, že podání žádosti o mezinárodní ochranu není k řešení pobytových situací rozhodně určeno a nemůže k němu být zneužíváno.

Uzavřel, že výše uvedené skutečnosti buď nespádají pod výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, nebo nejde o problémy, které by svým rozsahem a charakterem bylo možné považovat za pronásledování. Správní orgán v této souvislosti zdůraznil, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě výše jmenovaného však správní orgán takové skutečnosti neshledal.

Konstatoval, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl žalobci neudělil.

Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h) zákona o azylu nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi a předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání

partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu uvedeného ustanovení. Správní orgán konstatuje, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Správní orgán, jak uvedl, se také zabýval sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení však nevyplývá žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Výše jmenovaný je dospělou, svobodnou a plně svéprávnou osobou. Prostředky pro živobytí si opatřuje prací. Dle jeho slov je jeho zdravotní stav dobrý, bez omezení. Správní orgán připomíná, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a humanitární azyl je zároveň udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, v případě žadatele však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal. Konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ust. § 28 zákona o azylu.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Konkrétně vycházel z Informace OAMP -, Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 24.7.2017, Informace MZV ČR, č.j. 107318/2017 - LPTP, ze dne 3.8.2017, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (dále jen „OHCHR“) o stavu lidských práv na Ukrajině 16.2. - 15.5.2017, ze dne 13.6.2017, z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie -, září 2017, z Výroční zprávy Amnesty International 2017, ze dne 22. února 2017, ze Zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 -, leden 2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád, v platném znění, byla dne 9.11.2017 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti

zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný této možnosti využil a uvedl, že se s podklady pro vydání rozhodnutí nechce seznámit ani se k nim vyjádřit.

Dle § 14a) odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážně ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na zrušen v roce 2000.

Z připojeného správního spisu soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.

Dne 12.9.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v ČR je asi od roku 2003, domů nejjezdil, nemá tam rodinu, zůstala tam pouze sestra se synem. Je vyučený horník, doly teď nefungují, vše je zničené. Také je tam válka, nechce tam jet a válčit tam. Lidé z DNR chodili za sestrou žalobce a ptali se, kde žalobce je, že by ho vzali do armády. Ona jim řekla, že žije v ČR. Navíc přicházeli lidé i z ruské strany a hledali ho. Žalobce v letech 1990 a 1992 sloužil vojenskou službu v, sloužil tam jako paragán. Měl specializovanost pyrotechnik. Nechtěl, aby ho sebrali a musel válčit. Telefonicky hovořil se sestrou, ta mu řekla, že se nemá vracet, protože by ho mohli na hranici s DNR zabít, protože by si mohli myslet, že je terorista, když se tam bude vracet. Jiné důvody nemá.

Z Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.9.2017 vyplývá, že žalobce pobývá na území ČR a od roku 2003 měl nejprve zařízený legální pobyt přes firmu, která ho zaměstnávala, dostával na základě toho na dva roky vízum a firma mu zajistila i bydlení. Poslední vízum měl asi do roku 2012, poté dostával pouze překlenovací víza. Bylo to z toho důvodu, že mu přišlo rozhodnutí, že se mu vízum ruší, žalobce se do toho odvolal, na výsledek odvolání čekal až do 19.6.2017. Po tu dobu měl fikci pobytu. Odvolání nebylo vyřízeno pro žalobce kladně, neví, z jakého důvodu mu byl dlouhodobý pobyt ukončen, to v rozhodnutí uvedeno nebylo. Po ukončení pobytu ČR neopustil, neboť nemá se kam vracet. Nemá na kde bydlet, dříve tam bydlel v bytě v paneláku, který vlastnila nejprve jeho matka, teď je vlastníci jeho sestra, která tam žije se synem. Žalobce byl dříve ženatý, z manželství má dceru, rozvedl se však, byt se pak rozdělil na polovinu a svou polovinu žalobce převedl na svou dceru. Na se vrátit nechce z toho důvodu, že má obavu, že kdyby se vrátil do DNR, možná by ho chytili už na, nebo by ho chytili v ... a vzali by ho do války. Mysleli by si možná při návratu, že je nějaký terorista, v počítači by

zjistili, že je z, ptali by se, co celou dobu války dělal v ČR, ptali by se, proč zrovna teď jede do, jestli jede válčit, nebo co tam jede dělat. Možná by ho ani nepropustila. Uvedl, že jeho oba rodiče již zemřeli, příbuzné na nemá, pouze sestru a synovce. K dotazu, zda by si mohl najít ubytování v jiných částech, mimo ... žalobce uvedl, že neví kde. Nejdříve by si musel koupit bydlení a nemá na to finanční prostředky. Kdyby se vracel, tak by musel jet přes západní Historicky vždy existoval však konflikt mezi východem a západem. Může se stát, že ho zastaví nějaký policista a bude s tím mít problém, protože je z východu. Na dotaz, zda by si mohl v jiné části, než v najít práci a pronajmout byt, uvedl, že možná by to šlo, ale vždy bude muset ukazovat svůj doklad. I kdyby nemusel ukazovat doklad, tak bude mluvit rusky a mohou mu říci, že si má jít do a válčit. Usuzuje to např. z toho, že když zde v ČR promluvil s ze, tak mu řekli, že by to tam mohl mít těžké, že ho budou považovat za teroristu a separatistu. Dále uvedl na dotaz, že nikdy nebyl politicky nebo veřejně aktivní, nikdy neměl ve své vlasti problémy se státními orgány, když mu vydávali nový pas, tak mu z poslali potvrzení, že tam nikdy nebyl trestaný. Obecně žádné problémy ve své vlasti neměl. Obává se však návratu proto, že by ho mohli sebrat a poslat do války. On však válčit nechce, nechce nikoho zabíjet. Na dotaz, proč si myslí, že by mohl být povolán do armády, uvedl, že přes počítač by zjistili, kde v minulosti působil a u jaké jednotky a pak by ho dle jeho názoru určitě sebrali a poslali válčit.

Dále pak uvedl, že do ČR přijel proto, že na pracoval v dolech, je vyučený horník. V dolech však začali špatně platit, špatně se mu začalo na žít, bylo málo peněz, tak si zařídil vízum a chtěl vydělat peníze, a proto odjel do ČR. Na byl od roku 2003 asi 3x, nejprve asi v roce 2004 nebo 2005, naposledy tam byl v roce 2008 nebo 2009 a od té doby tam nebyl. Tehdy jel na proto, že dcera měla 16 let. Dále sdělil, že chce zůstat v ČR, má tady asi 7 nebo 8 let přítelkyni, uvedl její jméno a příjmení a sdělil, že bydlí v, s přítelkyní společně nebydlí, každý bydlí jinde. V ČR chce zůstat proto, že chce žít jako normální člověk a doma, na nemá co dělat. Ve správním spise se pak nachází zprávy o politické situaci, o stavu lidských práv a svobod na, o celkové situaci na a jedná se o zprávy, které jsou uvedeny v rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2017.

Dále ze správního spisu, a to z Protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vyplývá, že žalobci byla dána možnost v souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád s těmito podklady před vydáním rozhodnutí se seznámit, vyjádřit se k nim, vyjádřit se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití či navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, přičemž žalobce do protokolu uvedl, že se nechce seznámit s obsahem uvedených zpráv jako podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nechce se vyjádřit ani ke zdrojům získání informací a způsobu jejich využití ani nenavrhл doplnit podklady pro vydání rozhodnutí.

Dále bylo zjištěno, že před odchodem z měl žalobce hlášen pobyt v

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Z žaloby žalobce vyplývá, že má za to, že mu měl být udělen azyl dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a to proto, že v případě návratu na má obavu z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině označené jako samozvaná, kde by bezprostředně dle jeho názoru čelil ozbrojenému konfliktu, který v oblasti probíhá, neboť velmi pravděpodobně by byl příslušnými orgány nucen aktivně se do probíhajících bojů

zapojit na straně tzv. separatistů, což žalobce v žádném případě nechce. Měl za to, že ze strany žalovaného při jeho rozhodování nebylo dostatečně zohledněno zejména lidské hledisko.

Podle § 12b) zákona o azylu, *azyl se cizinci udělí, bud-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

V žádném případě soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, vyjádřeným v žalobě, že žalobce by byl pronásledován při návratu do vlasti z důvodu své příslušnosti k sociální skupině, kterou je možno označit jako občan samozvané

Pokud jde o žalobce, žalobce přijel do ČR z, žil na východě v jedné z jeho oblastí, a to v oblasti a všeobecně je známo, že oblast jsou v současné době oblasti, kde probíhají boje, je tam tedy zvýšené nebezpečí, ovšem toto obecně platí pro obyvatele žijící v této oblasti. Rozhodně není možno zaujmout takové stanovisko, že když určitá osoba žije v oblasti je příslušníkem určité sociální skupiny tak jak má na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto by mohla mít odůvodněný strach z pronásledování.

Soud se ztotožňuje s tím, že důvody udělení azylu uvedené v ust. § 12 písm. a) a b) jsou stanoveny taxativně, nelze je rozšiřovat a pro jiné důvody, než uvedené v tomto zákonném ustanovení, nelze dle § 12 zákona o azylu azyl udělit.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se velmi podrobně splněním či nesplněním podmínek ust. § 12 písm. a) nebo b) ve svém rozhodnutí zabýval, své zamítavé stanovisko pro neudělení azylu dle § 12 velmi podrobně zdůvodnil a s tímto zdůvodněním žalovaného se krajský soud plně ztotožňuje.

Žalobce totiž odešel z v roce 2003, tedy ještě dávno předtím, než ve východní části Ukrajiny, v oblasti, kde žalobce žil, vypukly boje, odešel na území ČR, aby si zajistil lepší životní a zejména ekonomické podmínky pro život a od uvedené doby byl na pouze 3x, naposledy v roce 2008 nebo 2009, tedy v posledních 8 letech ani jednou nenavštívil, tedy o situaci na ví pouze z doslechu od, které potkal v ČR a z médií.

Žalobce v době podání žádosti o azyl byl na území ČR již 14 let a žádost o azyl podal až v době, kdy mu bezprostředně hrozilo vyhoštění z území ČR.

Soud se ztotožňuje s tím, že při posuzování důvodů pro udělení azylu je nutno přihlídnout také k otázce časové, tedy k tomu, kdy žadatel o azyl žádost o mezinárodní ochranu podá poté, kdy se dostane na území státu, kde chce o azyl požádat, což v případě žalobce bylo až za několik let, poté, kdy mu hrozilo bezprostřední vyhoštění z území ČR.

Pokud jde o žalobce, na území se nijak politicky neprojevoval, neměl v tomto směru žádný problém, neměl žádný problém obecně se státními orgány ani soukromými osobami, takže je zcela evidentní, že ani jednu z podmínek, a to podmínek taxativně uvedených v § 12a) a § 12b) zákona o azylu nesplnil, a proto žalovaný rozhodl správně, když rozhodl tak, že azyl podle § 12 zákona o azylu se neuděluje.

Je zcela evidentní, že žalobce nesplnil ani podmínky ust. § 13 zákona o azylu.

Žalobce totož není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl uděle azyl podle § 12 nebo 14, takže ust. § 13 se na něho nemůže vztahovat.

Pokud pak jde o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, správní orgán se i podmínkami udělení humanitárního azylu velmi podrobně zabýval. Dle tohoto zákonného ustanovení, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

Pokud jde o žalobce, bylo zjištěno, že správní orgán se velmi podrobně zabýval jeho osobní, zdravotní, ekonomickou situací, kdy bylo zjištěno, že se jedná o mladého, zdravého muže, muže, který nepřichází z žádné oblasti zasažené přírodní či lidskou katastrofou, muže, který je schopen se po všech stránkách o sebe postarat, takže ani podmínky ust. § 14 zákona o azylu žalobce nesplňuje.

Žalobce měl pak za to, že by mu měl být udělen azyl alespoň podle ust. § 14a) zákona o azylu – doplňková ochrana, kdy dle ust. § 14a) odst. 1 *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

Podle odst. 2 § 14a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ochrození života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

V tomto směru žalobce poukazoval na to, že má obavy vrátit se v současné době na, a to z toho důvodu, že by byl ve své vlasti pronásledován z důvodu své příslušnosti k sociální skupině, kterou je možno označit jako občan samozvané, měl obavu, že by byl povolán do armády, přičemž nechce bojovat ani na jedné ani na druhé straně, k čemuž by byl, dle jeho názoru, zajisté nucen.

V této věci soud uvádí, že je sice pravdou, že v části, a to, kde žalobce před svým odchodem do ČR žil, není bezpečnostní situace klidná, nicméně je na druhé straně skutečností, že žalobce, pokud by měl obavy o svůj život či zdraví, by mohl přesídlit, tak jako tisíce jiných občanů z oblasti, tedy z oblastí bezprostředně zasažené probíhajícími střety, na jiné území (kde bezpečnostní rizika nejsou), přičemž žalobci by v tomto nic nebránilo. Žalobce totiž sám uvedl, že na nemá žádnou svou rodinu, že tam žije pouze jeho sestra se synem v bytě, do kterého by se již vrátit nemohl, nemá tam již rodiče, nemá tam žádné dítě a je rozvedený. Soud tedy má za to, že pokud by žalobce, jak již uvedl, v oblasti žít nechtěl, mohl by se v rámci přesídlit do jiné části, do její západní části, kde je

naprostý klid a bezpečí. Tam by si žalobce mohl zajisté najít práci a byt a žít tedy v této bezpečené části

Soud uvádí, že je v poslední době všeobecně známo, že momentálně by žalobci ani v oblasti neohrožilo povolání do armády, a to s ohledem na Výnos prezidenta ... P. P. o demobilizaci posledních branců a záložníků povolaných do armády během bojů s proruskými separatisty na východě země, výnos ze dne 26.9.2016. Dle tohoto výnosu jsou do bojů nasazováni už jen dobrovolníci a profesionální vojáci, takže úvaha o hrozbě případného trestu za nenastoupení vojenské služby v dané souvislosti je nepřipadná.

Soud tedy má za to, že žádná skutečnost uvedená v ust. § 14a) odst. 2 žalobci nehrozí a vycestování žalobce zpět na Ukrajinu není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud uzavírá, že dospěl k závěru, že jediným důvodem, proč žalobce nechce z území ČR vycestovat na Ukrajinu je to, jak sám uvedl, že chce žít normální život, chce na území ČR žít a pracovat, což již léta dělá. Žalobci tedy jde jednoznačně o legalizaci pobytu na území ČR, což však není žádným relevantním důvodem pro udělení azylu dle ust. § 12 až § 14a) zákona o azylu, a proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), i když lidsky je postoj žalobce pochopitelný.

Pokud jde o otázku nákladů řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.